

omhandlede Skove vilde blive ikke saa lidet mere værd, end de nu ere; men derimod kunde han ikke indsee, at vi opnaae Noget ved vort Hovedforslag. Jeg kunde forstaae denne Udtalelse hos Andre end hos den ærede Ordfører; jeg kunde forstaae den fra deres Side, der saaledes som f. Ex. den høitærede Finantsminister sigte: „Sa, naar vi sætte disse Skove til Auction henholdsvis med eller uden Skovtvangsforpligtelse, skal det nok vise sig, at man danner sig allfor overdrevne Forestillinger om den Værdi, som Friheden for Skovtvangsforpligtelse vil give disse Skove, saa skal det nok vise sig, at der ikke bydes synderlig Mere for Skove, naar de sælges uden Fredskovsforpligtelse, end naar de sælges med samme“, og „hvorfor saa gjøre Experimenter, det leder ikke til Noget“, men jeg kan derimod ikke forstaae, at den ærede Ordfører gjør gjældende, at vort Hovedforslag vil blive bethdningsløst; thi dets rimelige Virkning var netop den Grund, som den ærede Ordfører, sidste Gang han havde Ordet, anførte som bestemmende for Udvalget til ikke at kunne tiltræde samme. Han sagde, at, da vi — Udvalget — ikke for Tiden vilde have Skovene solgte uden med Fredskovsforpligtelse, og da vi tillige føle os overbeviste om, at det Modsatte vil blive Tilfældet, naar Forslaget under Nr. 2 vedtages, saa ere vi imod Forslaget. — Naar det tillades, at Skovene opbydes til Salg alternativt, saa vil Behyndigelsen til at sælge dem med Fredskovsforpligtelse i Virkeligheden ingen Betydning faae, thi det skal nok vise sig, at der bliver budt saa meget Mere paa dem uden Fredskovsforpligtelse, da ingen Finantsminister vil sælge dem med Fredskovsforpligtelse. Det var væsentligst det Argument, som den ærede Ordfører forrige Gang brugte imod vort principale Forslag under Nr. 2, men saa maa jeg tilstaae, at jeg ikke kan begribe, at han nu brugte det Modsatte til at være imod Forslaget, at det nemlig i Grunden ikke vil føre til det Resultat, vi Forslagsstillere ønske. — Begge Argumenter kunne dog aabenbart ikke bruges. — Men, hvad Anstuelse man nu end har om Følgerne, saa troer jeg dog, at vort Forslag har den Egenkab, at Alle

maa kunne slutte sig til det — saaledes som ogsaa den høitærede Minister har gjort — thi det gaar netop ud paa at faae en praktisk Afgjørelse af, hvem der har Ret, og saa seer jeg aldeles ingen Grund til at antage, at hvis dette Thing følger os, at det andet Thing da ikke skulde vilde gjøre det. Jeg kan ikke ret gjøre mig fortrolig med, at man kan have saa Meget imod, at det eneste factiske Beviis, som vi kunne have, fremstafses, at der bliver gjort et Forsøg paa praktisk at prøve, hvem der har Ret i sin Paastand om, hvilken Værdi Skovtvangsforpligtelsen repræsenterer. Have de Ret, som sigte, at Værdien er ubetydelig, nu vel, saa vil jo Forsøget stadfæste de Herrers Anstuelse, men have jeg og den ærede Ordfører Ret i, at det er en stor Værdi, saa vil jeg sigte til det høie Thing, at jeg ikke kan forstaae, at dette Thing skulde kunne komme til at fortryde, at have stemt for Forslaget under Nr. 2; thi det kan jo dog ikke være Meningen med denne Lov at bortskjænke en stor Deel af Statens Eiendomme til Private.

Frederiksen: Den ærede Ordfører meente, at det ikke var muligt at fremstafte de Oplysninger, der her er Tale om. Der findes imidlertid i Ministeriet nøagtige Taxationer om det Antal Favne Træ, som findes i de paagjældende Skovstrækninger. Der findes tillige Angivelser af de Priser, der blive betalte for dem. Andre Steder er det muligt, at man ved Afdrivning vilde faae ganske andre Priser bragte tilveie, end man sædvanligt faaer, men her vil det ikke være Tilfælde, fordi her finder Affætning Sted ad Søveien. Det vil i alt Fald være muligt nogenlunde at kunne angive den Minimumspris, man kan regne. Det vil saaledes ikke blot være muligt, men endogsaa overordentlig let, saasnart man har erholdt disse Oplysninger fra det paagjældende Contoir, da bestemt at angive den Træværdi, der findes paa disse Border, ligesom der ogsaa dog i alt Fald er nogen Oplysning om Bordenes Bonitet. Det andet Hensyn, den ærede Ordfører gjorde gjældende, var, at vi ikke her vidste, hvorledes Landsthinget vilde stille sig til dette Princip; men det, vi fore-